

[Indenrigsministeren]

det er ikke nok, at vi bare giver plads til opbevaring af de mennesker, der er på flugt fra krigen. Vi synes ikke, det er nogen særlig god idé, at de bare skal sidde og rådne op, mens de opholder sig her midlertidigt; vi vil gerne have, at man udnytter deres kræfter.

Det er altså baggrunden for den politik, vi har lagt frem, og jeg forstår, at det er noget, som flere andre partier her i Folketinget også giver deres tilslutning til. Det vil også betyde, at det mønster, der vil tegne sig i fremtiden, i langt højere grad bygger på selvaktivitet, men naturligvis under et overordnet dansk ansvar. Derfor er det et spørgsmål om at finde den fornuftigste samarbejdsform beboerne i flygtningelandsbyerne og asylcentre og det danske personale imellem, men hvis vi får samarbejdsformen til at gå op i en højere enhed, bliver der naturligvis tale om mindre dansk personale. Jeg tror, det vil være til stor gavn – også for flygtningene selv – og det er baggrunden for, at vi synes, det er en rigtig tankegang. Den præger også regeringens handlingsplan, og derfor vil den også i den allernærmeste fremtid begynde at afspejle sig i forbindelse med dagliglivet på centrene.

Helge Adam Møller (KF):

Det var utrolig ubehageligt at høre indledningen til ministerens tale. Jeg vil næsten sige, det er chokerende at se, hvor ubesværet og helt bevidst ministeren kan bøje sandheden.

Jeg finder, det er langt under lavmålet, når ministeren i en debat her i Folketinget kan fremstille det som den pure sandhed, at det var den tidligere regering og den tidligere justitsminister, der af egen fri vilje besluttede, at nu skulle der bygges barakbyer til 14.000 flygtninge. Sandheden var, som jeg beskrev det før, at ministeren gentagne gange under forhandlingerne med repræsentanter for bl.a. Socialdemokratiet forsøgte at få et visumkrav igennem, så der ville komme meget få flygtninge fra Jugoslavien til Danmark. Hvis det var lykkedes, havde der overhovedet ikke været noget behov for at bygge barakbyer, og i stedet ville man kunne koncentrere al hjælpen i nærområdet; det er sandheden. Men flertallet ville ikke være med, og derfor blev ministeren selvfølgelig nødt til at administrere det, som flertallet ønskede. Dengang havde vi jo en mindretalsregering, det var ikke som i dag, hvor ministeren

desværre er en diktator. Jeg synes, det var rart at få sat tingene på plads.

Jeg synes også, det er utroligt, at ministeren kan sige, at barakbyer og asylcentre ikke koster kommunernes indbyggere én eneste krone. Jo, det gør det da, det koster dem masser af kroner. De betaler jo også statskat, og derfor er de selvfølgelig med til at betale alle udgifterne over deres skattebillet. Det er der selvfølgelig ikke noget galt i, hvis pengene gik til et fornuftigt formål, og hvis vi hjalp de flest mulige mennesker; men vi ved altså, at en stor del af dem, der kommer her til landet, ikke har akut behov for hjælp, og at vi kunne hjælpe et langt større antal ved at hjælpe i nærområdet. Det er en direkte asocial og usocial politik, som flygtningeministeren lægger op til, men det kan hun jo diktere; hun har flertallet bag sig.

Så spørger hr. Poul Nødgaard Det Konservative Folkeparti direkte om en enkelt ting, nemlig om det ikke bekymrer os med disse mange barakbyer. Jo, det bekymrer os. Vi finder det helt urimeligt at plastre Danmark til med barakbyer, især når det store flertal fra Bosnien-Hercegovina, som skal bo i disse barakbyer og bor i dem i øjeblikket, kommer fra områder, hvor der ikke er nogen akut fare. De har været indkvarteret i lejre eller privat i 7-8 måneder i Tyrkiet, Makedonien, Slovenien, Kroatien, Ungarn, Polen, Holland, Sverige og Egypten for bare at nævne nogle lande, og det er da urimeligt at tage dem til Danmark. Men det har et flertal altså besluttet at vi skal.

Og derfor synes jeg, at Fremskridtspartiet ikke skulle rette skytset så meget mod barakbyerne, men mere mod dem, der er årsagen til og har ansvaret for, at det er nødvendigt at bygge barakbyer. Jeg tænker altså på dem, der sørger for, at vi tager de gale mennesker til Danmark – de mennesker, der ikke har akut behov for hjælp – og ikke vil være med til at bruge pengene i nærområdet. Ret dog skytset mod dem, så vi sikrer en socialt ansvarlig politik, hvor de milliarder, vi bruger, hjælper det størst mulige antal mennesker i nød. Det er ikke tilfældet i øjeblikket, men det er ikke vores skyld. Det er regeringens.

Steffen Kjærulff-Schmidt (FP):

Jeg vil gerne takke ordførerne og indenrigsministeren for deres indlæg. Jeg synes, der var interessante punkter på godt og ondt i ministe-